



Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

65. årgang

7. februar 2022

Indhold

IV Oplysninger

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER, KONTORER OG AGENTURER

Den Europæiske Unions Domstol

2022/C 64/01	Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i <i>Den Europæiske Unions Tidende</i>	1
--------------	---	---

V Øvrige meddelelser

RETSLIGE PROCEDURER

Domstolen

2022/C 64/02	Sag C-375/20: Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 13. oktober 2021 — Liberty Seguros, Companhia de Seguros og Reaseguros, SA — Sucursal em Portugal, tidligere Liberty Seguros SA mod DR (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal da Relação de Coimbra — Portugal) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 99 i Domstolens procesreglement — lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer — direktiv 2009/103/EF — forsikringsaftale indgået på grundlag af falske erklæringer — international befordring af personer og transport af varer uden tilladelse — forsikringsaftalens ugyldighed — retsvirkning over for skadelidte tredjemænd og over for det organ, der har ansvaret for at betale erstatning til ofrene)	2
2022/C 64/03	Sag C-583/20: Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 21. oktober 2021 — EuroChem Agro Hungary Kft. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kúria — Ungarn) (Præjudiciel forelæggelse — artikel 53, stk. 2, og artikel 99 i Domstolens procesreglement — det fælles merværdiafgiftssystem (moms) — direktiv 2006/112/EF — artikel 273 — bekæmpelse af svig — forpligtelse til at angive varetransport — elektronisk kontrolsystem for vejgodstransport — sanktionsordning, der finder anvendelse på afgiftspligtige personer i risikogruppe — proportionalitet)	3

2022/C 64/04	Sag C-691/20: Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 22. oktober 2021 — B mod O, P, OP, G og N (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Judicial da Comarca do Porto Este — Penafiel — Juízo Trabalho — Portugal) (Præjudiciel forelæggelse – EU-ret – principper – artikel 18 TEUF – ligebehandling – forskelsbehandling på grund af nationalitet – forbud – artikel 49 TEUF – etableringsfriheden – solidarisk hæftelse for selskaber i en koncern for de gældsfordringer, som følger af en arbejdskontrakt, der er indgået af et af selskaberne – lovgivning i den pågældende medlemsstat, der udelukker selskaber med hjemsted i en anden medlemsstat)	3
2022/C 64/05	Sag C-87/21: Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 14. oktober 2021 — NSV og NM mod BT (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Cluj — Rumænien) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – anvendelsesområde – artikel 1, stk. 2 – kontraktvilkår, som afspejler bindende lovbestemmelser eller bindende administrative bestemmelser – låneaftaler indgået i udenlandsk valuta – kontraktvilkår vedrørende kursrisikoen, som gengiver en deklatorisk bestemmelse i national ret – angivelig misligholdelse af den oplysningspligt, der påhviler den långivende bank – krav om god tro – den nationale rets undersøgelse skal primært foretages på grundlag af artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13)	4
2022/C 64/06	Sag C-316/21: Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 6. oktober 2021 — Monument Vandekerckhove NV mod Stad Gent (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad van State–Belgien) (Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – direktiv 2014/24/EU – procedurans forløb – udvælgelse af deltagere og tildeling af kontrakter – artikel 63 – tilbudsgiver, der baserer sig på en anden enheds kapaciteter for at opfylde den ordregivende myndigheds krav – manglende overholdelse af betingelserne for tilbudsgiverens tekniske og faglige formåen af den enhed, som tilbudsgiveren baserer sig på – pligt til at tillade nævnte tilbudsgiver at erstatte den nævnte enhed – proportionalitetsprincippet)	5
2022/C 64/07	Sag C-193/21 P: Appel iværksat den 25. marts 2021 af RY til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. januar 2021 i sag T-824/19, RY mod Kommissionen	5
2022/C 64/08	Sag C-382/21 P: Appel iværksat den 23. juni 2021 af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 14. april 2021 i sag T-579/19 — The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret	6
2022/C 64/09	Sag C-387/21 P: Appel iværksat den 23. juni 2021 af Asolo LTD og WeMO Brands BV til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 28. april 2021 i sag T-509/19 — Asolo mod EUIPO	7
2022/C 64/10	Sag C-473/21 P: Appel iværksat den 2. august 2021 af Franz Schröder GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 2. juni 2021 i sag T-854/19 — Franz Schröder mod EUIPO	7
2022/C 64/11	Sag C-474/21 P: Appel iværksat den 2. august 2021 af Franz Schröder GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 2. juni 2021 i sag T-855/19 — Franz Schröder mod EUIPO	7
2022/C 64/12	Sag C-475/21 P: Appel iværksat den 2. august 2021 af Franz Schröder GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 2. juni 2021 i sag T-856/19 — Franz Schröder mod EUIPO	8
2022/C 64/13	Sag C-520/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Rejonowy dla Warszawy — Śródmieścia w Warszawie (Polen) den 24. august 2021 — A.S. mod Bank M. SA	8
2022/C 64/14	Sag C-523/21 P: Appel iværksat den 24. august 2021 af Innovative Cosmetic Concepts LLC til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 16. juni 2021 i sag T-196/20, Chanel mod EUIPO — Innovative Cosmetic Concepts (INCOCO)	9
2022/C 64/15	Sag C-537/21 P: Appel iværksat den 25. august 2021 af PL til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 16. juni 2021 i sag T-586/19, PL mod Kommissionen	9
2022/C 64/16	Sag C-582/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie (Polen) den 17. september 2021 — FY mod Profi Credit Polska S.A.	10

2022/C 64/17	Sag C-589/21 P: Appel iværksat den 23. september 2021 af Abitron Germany GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 14. juli 2021 i sag T-75/20 — Abitron Germany GmbH mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret	11
2022/C 64/18	Sag C-619/21 P: Appel iværksat den 1. oktober 2021 af Cora til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 20. juli 2021 i sag T-500/19, Coravin mod EUIPO — Cora (CORAVIN)	11
2022/C 64/19	Sag C-632/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 2 de Granadilla de Abona (Spanien) den 14. oktober 2021 — JF og NS mod Diamond Resorts Europe Limited (filial i Spanien), Diamond Resorts Spanish Sales S.L. og Sunterra Tenerife Sales S.L.	12
2022/C 64/20	Sag C-635/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Bremen (Tyskland) den 15. oktober 2021 — LB GmbH mod Hauptzollamt D	13
2022/C 64/21	Sag C-640/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul Cluj (Rumænien) den 19. oktober 2021 — SC Zes Zollner Electronic SRL mod Direcția Regională Vamală Cluj — Biroul Vamal de Frontieră Aeroport Cluj Napoca	13
2022/C 64/22	Sag C-654/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen) den 28. oktober 2021 — LM mod KP	14
2022/C 64/23	Sag C-664/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenien) den 5. november 2021 — NEC PLUS ULTRA COSMETICS AG mod Republikken Slovenien	14
2022/C 64/24	Sag C-669/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca do Porto — Juízo Central Cível da Póvoa de Varzim (Portugal) den 9. november 2021 — Gencoal S.A. mod Conceito Norte — Consultadoria de Gestão, Lda. og BT	15
2022/C 64/25	Sag C-670/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Köln (Tyskland) den 9. november 2021 — BA mod Finanzamt X	16
2022/C 64/26	Sag C-687/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hagen (Tyskland) den 16. november 2021 — BL mod Saturn Electro-Handelsgesellschaft mbH Hagen	16
2022/C 64/27	Sag C-689/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 16. november 2021, X mod Udlændinge- og Integrationsministeriet	17
2022/C 64/28	Sag C-691/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 18. november 2021 — Cafpi SA og Aviva assurances SA mod Enedis SA	18
2022/C 64/29	Sag C-702/21 P: Appel iværksat den 19. november 2021 af Laboratoire Pareva til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 15. september 2021 i de forenede sager T-337/18 og T-347/18, Laboratoire Pareva og Biotech3D mod Kommissionen	18
2022/C 64/30	Sag C-705/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Győri Ítéltábla (Ungarn) den 23. november 2021 — MJ mod AxFina Hungary Zrt.	19
2022/C 64/31	Sag C-707/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 24. november 2021 — Recamier SA mod BR	20
2022/C 64/32	Sag C-711/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) den 25. november 2021 — XXX mod État belge ved Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration	21
2022/C 64/33	Sag C-712/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) den 25. november 2021 — XXX mod État belge, ved Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration	21
2022/C 64/34	Sag C-719/21 P: Appel iværksat den 25. november 2021 af Frédéric Jouvin til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 26. april 2021 i sag T-472/20 og T-472/20 AJ II, Jouvin mod Kommissionen	22
2022/C 64/35	Sag C-726/21: Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Županijski sud u Puli (Kroatien) den 30. november 2021 — GR, HS, IT og INTER CONSULTING d.o.o. under likvidation	23

2022/C 64/36	Sag C-742/21 P: Appel iværksat den 30. november 2021 af Coopérative des artisans pêcheurs associés (CAPA), Jean Derosière og Fabien Hagneré m.fl. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 15. september 2021 i sag T-777/19, CAPA m.fl. mod Kommissionen	24
2022/C 64/37	Sag C-757/21 P: Appel iværksat den 9. december 2021 af Nichicon Corporation til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 29. september 2021 i sag T-342/18, Nichicon Corporation mod Kommissionen	25
2022/C 64/38	Sag C-759/21 P: Appel iværksat den 10. december 2021 af Nippon Chemi-Con Corporation til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 29. september 2021 i sag T-363/18, Nippon Chemi-Con Corporation mod Kommissionen	26
2022/C 64/39	Sag C-366/19: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 26. oktober 2021 — »BOSOLAR« EOOD mod »CHEZ ELEKTRO BULGARIA« AD, i tilstedeværelse af: »NATSIONALNA ELEKTRICHESKA KOMPANIA« EAD	28
2022/C 64/40	Sag C-136/21: Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 26. oktober 2021 — Autoridade Tributária e Aduaneira mod VectorImpacto — Automóveis Unipessoal Lda (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Constitucional — Portugal)	28
Retten		
2022/C 64/41	Sag T-751/21: Sag anlagt den 26. november 2021 — EMS Electro Medical Systems mod EUIPO (AIRFLOW)	29
2022/C 64/42	Sag T-762/21: Sag anlagt den 8. december 2021 — C&C IP UK mod EUIPO — Tipico Group (t)	29
2022/C 64/43	Sag T-766/21: Sag anlagt den 9. december 2021 — Daw mod EUIPO — Sapa Building Systems (alpina)	30
2022/C 64/44	Sag T-776/21: Sag anlagt den 14. december 2021 — Gameageventures mod EUIPO (GAME TOURNAMENTS)	31

IV

(Oplysninger)

OPLYSNINGER FRA DEN EUROPÆISKE UNIONS INSTITUTIONER, ORGANER,
KONTORER OG AGENTURER

DEN EUROPÆISKE UNIONS DOMSTOL

Den Europæiske Unions Domstols seneste offentliggørelser i *Den Europæiske Unions Tidende*

(2022/C 64/01)

Seneste offentliggørelse

EUT C 51 af 31.1.2022

Liste over tidligere offentliggørelser

EUT C 37 af 24.1.2022

EUT C 24 af 17.1.2022

EUT C 11 af 10.1.2022

EUT C 2 af 3.1.2022

EUT C 513 af 20.12.2021

EUT C 502 af 13.12.2021

Teksterne er tilgængelige på:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Øvrige meddelelser)

RETSLIGE PROCEDURER

DOMSTOLEN

Domstolens kendelse (Syvende Afdeling) af 13. oktober 2021 — Liberty Seguros, Companhia de Seguros og Reaseguros, SA — Sucursal em Portugal, tidligere Liberty Seguros SA mod DR (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal da Relação de Coimbra — Portugal)

(Sag C-375/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – lovpligtig ansvarsforsikring for motorkøretøjer – direktiv 2009/103/EF – forsikringsaftale indgået på grundlag af falske erklæringer – international befordring af personer og transport af varer uden tilladelse – forsikringsaftalens ugyldighed – retsvirkning over for skadelidte tredjemænd og over for det organ, der har ansvaret for at betale erstatning til ofrene)

(2022/C 64/02)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal da Relação de Coimbra

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Liberty Seguros, Companhia de Seguros y Reaseguros, SA — Sucursal em Portugal, tidligere Liberty Seguros SA

Sagsøgt: DR

Procesdeltagere: Fundo de Garantia Automóvel, VS, FN, JT og Seguradoras Unidas SA

Konklusion

Artikel 3, stk. 1, og artikel 13, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/103/EF af 16. september 2009 om ansvarsforsikring for motorkøretøjer og kontrollen med forsikringspligtens overholdelse skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, som indebærer, at det over for tredjemænd, der er kommet til skade i et trafikuheld forvoldt ved brug af motorkøretøjer, kan gøres gældende, at aftalen om ansvarsforsikring for motorkøretøjer er ugyldig som følge af, at forsikringstageren har udøvet erhvervsmæssig international befordringsvirksomhed uden tilladelse hertil, og som følge af den pågældendes udeladelser eller falske erklæringer over for forsikringselskabet i forbindelse med indgåelsen af denne aftale, og dette til trods for, at de skadelidte tredjemænd var passagerer, der ikke kunne være uvidende om denne manglende tilladelse.

⁽¹⁾ EUT C 348 af 19.10.2020.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 21. oktober 2021 — EuroChem Agro Hungary Kft. mod Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Kúria — Ungarn)

(Sag C-583/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 53, stk. 2, og artikel 99 i Domstolens procesreglement – det fælles merværdiafgiftssystem (moms) – direktiv 2006/112/EF – artikel 273 – bekæmpelse af svig – forpligtelse til at angive varetransport – elektronisk kontrolsystem for vejgodstransport – sanktionsordning, der finder anvendelse på afgiftspligtige personer i risikogruppe – proportionalitet)

(2022/C 64/03)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Kúria

Parter i hovedsagen

Sagsøger: EuroChem Agro Hungary Kft.

Sagsøgt: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Konklusion

Artikel 273 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem og proportionalitetsprincippet skal fortolkes således, at de er til hinder for en national lovgivning, hvorefter en afgiftspligtig person, der kvalificeres som »afgiftspligtig person i risikogruppe« som omhandlet i national ret, pålægges en bøde som sanktion for uregelmæssigheder begået i forbindelse med vareforsendelsesdeklarationer, hvis beløb i intet tilfælde må være mindre end 30 til 40 % mindre end varernes værdi.

⁽¹⁾ EUT C 28 af 25.1.2021.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 22. oktober 2021 — B mod O, P, OP, G og N (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Judicial da Comarca do Porto Este — Penafiel — Juízo Trabalho — Portugal)

(Sag C-691/20) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – EU-ret – principper – artikel 18 TEUF – ligebehandling – forskelsbehandling på grund af nationalitet – forbud – artikel 49 TEUF – etableringsfriheden – solidarisk hæftelse for selskaber i en koncern for de gældsfordringer, som følger af en arbejdskontrakt, der er indgået af et af selskaberne – lovgivning i den pågældende medlemsstat, der udelukker selskaber med hjemsted i en anden medlemsstat)

(2022/C 64/04)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Judicial da Comarca do Porto Este — Penafiel — Juízo Trabalho

Parter i hovedsagen

Sagsøger: B

Sagsøgte: O, P, OP, G og N

Konklusion

Princippet om forbud mod forskelsbehandling, gennemført ved artikel 49 TEUF, skal fortolkes således, at det ikke er til hinder for en national lovgivning, hvorefter et selskab, der er oprettet i en anden medlemsstat end den medlemsstat, hvori det selskab, som det kontrollerer, er oprettet, ikke hæfter solidarisk for sidstnævnte selskabs gæld, som er opstået som følge af en arbejdskontrakt.

(¹) EUT C 110 af 29.3.2021.

Domstolens kendelse (Sjette Afdeling) af 14. oktober 2021 — NSV og NM mod BT (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Curtea de Apel Cluj — Rumænien)

(Sag C-87/21) (¹)

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – forbrugerbeskyttelse – direktiv 93/13/EØF – urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler – anvendelsesområde – artikel 1, stk. 2 – kontraktvilkår, som afspejler bindende lovbestemmelser eller bindende administrative bestemmelser – låneaftaler indgået i udenlandsk valuta – kontraktvilkår vedrørende kursrisikoen, som gengiver en deklatorisk bestemmelse i national ret – angivelig misligholdelse af den oplysningspligt, der påhviler den långivende bank – krav om god tro – den nationale rets undersøgelse skal primært foretages på grundlag af artikel 1, stk. 2, i direktiv 93/13)

(2022/C 64/05)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Curtea de Apel Cluj

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: NSV og NM

Sagsøgt: BT

Konklusion

Artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler skal fortolkes således, at et kontraktvilkår, som er indsat i en aftale om et lån optaget i udenlandsk valuta, der er indgået mellem en forbruger og en erhvervsdrivende, og som afspejler en deklatorisk national lovbestemmelse, ikke er omfattet af dette direktivs anvendelsesområde, selv om:

- Denne nationale lovbestemmelse ikke har været genstand for en vurdering fra den nationale lovgivers side med henblik på at indføre en balance mellem forbrugerens og den erhvervsdrivendes interesser inden for de specifikke rammer af banklåneaftaler indgået med forbrugere.
- Den erhvervsdrivende har indsat dette kontraktvilkår i den pågældende aftale uden at opfylde sin oplysnings- og gennemsigtighedspligt.
- Der er holdepunkter for at fastslå, at den pågældende erhvervsdrivende har indsat det nævnte kontraktvilkår i denne aftale i ond tro, idet denne erhvervsdrivende ikke kunne være uvidende om, at anvendelsen af samme kontraktvilkår kunne skabe en betydelig skævhed i de nævnte aftaleparters rettigheder og forpligtelser til skade for forbrugeren.

(¹) EUT C 206 af 31.5.2021.

Domstolens kendelse (Niende Afdeling) af 6. oktober 2021 — Monument Vandekerckhove NV mod Stad Gent (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Raad van State– Belgien)

(Sag C-316/21) ⁽¹⁾

(Præjudiciel forelæggelse – artikel 99 i Domstolens procesreglement – direktiv 2014/24/EU – procedurens forløb – udvælgelse af deltagere og tildeling af kontrakter – artikel 63 – tilbudsgiver, der baserer sig på en anden enheds kapaciteter for at opfylde den ordregivende myndigheds krav – manglende overholdelse af betingelserne for tilbudsgiverens tekniske og faglige formåen af den enhed, som tilbudsgiveren baserer sig på – pligt til at tillade nævnte tilbudsgiver at erstatte den nævnte enhed – proportionalitetsprincippet)

(2022/C 64/06)

Processprog: nederlandsk

Den forelæggende ret

Raad van State

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Monument Vandekerckhove NV

Sagsøgt: Stad Gent

Procesdeltager: Denys NV, Aelterman BVBA

Konklusion

Artikel 63, stk. 1, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/24/EU af 26. februar 2014 om offentlige udbud og om ophævelse af direktiv 2004/18/EF, sammenholdt med ligebehandlingsprincippet, princippet om forbud mod forskelsbehandling og proportionalitetsprincippet som fastsat i dette direktivs artikel 18, stk. 1, skal fortolkes således, at den ordregivende myndighed, såfremt den konstaterer, at en enhed, hvis formåen en økonomisk operatør baserer sig på, ikke opfylder udvælgelseskriterierne, er forpligtet til at anmode den økonomiske operatør om at erstatte denne enhed, hvis operatøren ikke vil udelukkes fra den pågældende udbudsprocedure.

⁽¹⁾ EUT C 320 af 9.8.2021.

Appel iværksat den 25. marts 2021 af RY til prøvelse af dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 13. januar 2021 i sag T-824/19, RY mod Kommissionen

(Sag C-193/21 P)

(2022/C 64/07)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: RY (ved avocat J.-N. Louis)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Domstolen (Sjette Afdeling) har ved kendelse af 9. december 2021 afvist appellen, idet det var åbenbart, at den skulle afvises.

Appel iværksat den 23. juni 2021 af Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 14. april 2021 i sag T-579/19 — The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

(Sag C-382/21 P)

(2022/C 64/08)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (ved D. Hanf, D. Gája, E. Markakis og V. Ruzek, som befuldmægtigede)

Den anden part i appelsagen: The KaiKai Company Jaeger Wichmann GbR

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 14. april 2021 i sag T-579/19, The KaiKai Company Jaeger Wichmann mod EUIPO (apparater og udstyr til gymnastik og sport), ophæves i sin helhed.
- Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret frifindes i det hele i det søgsmål, der blev anlagt af sagsøgeren i første instans, og som var rettet mod afgørelsen truffet af Tredje Appekammer i sag R 573/2019-3.
- Sagsøgeren i første instans tilpligtes at betale de omkostninger, der er opstået for appellanten i nærværende sag, og i sagen for Retten.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten, EUIPO, har som appelanbringende gjort gældende, at der er sket en tilsidesættelse af artikel 41, stk. 1, i forordning (EF) nr. 6/2002⁽¹⁾, som rejser et vigtigt spørgsmål for EU-rettens ensartede anvendelse, sammenhæng eller udvikling som omhandlet i artikel 58a, stk. 3, i statuten for Domstolen.

Den appellerede dom tilsidesætter artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, idet den i strid med den klare og entydige ordlyd af denne bestemmelse fastslår, at denne ikke regulerer det tilfælde (*lacuna legis*), at en prioritet med hensyn til et registreret EF-design støttes på et tidligere »patent«. Derved har Retten underkendt EU-lovgivers klare og entydige afgørelse, der kommer til udtryk i denne bestemmelse, om at udelukke patenter som grundlag for prioritetskrav med hensyn til registrerede EF-design og at begrænse sådanne krav udelukkende til ældre design.

Den appellerede dom tilsidesætter desuden artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, idet den har erstattet denne artikels udtrykkelige og udtømmende bestemmelse ved at bruge artikel 4 i Pariserkonventionen⁽²⁾ direkte. Den derved nødvendigvis skete anerkendelse af, at bestemmelsen i Pariserkonventionens artikel 4 har direkte virkning, tilsidesætter Domstolens den faste praksis, hvorefter hverken Pariserkonventionen eller TRIPS-aftalen⁽³⁾ er egnet til at skabe rettigheder, som borgerne kan påberåbe sig for retterne i Den Europæiske Union på grundlag af EU-retten.

Endelig tilsidesætter den appellerede dom artikel 41, stk. 1, i forordning nr. 6/2002, idet den desuden erstatter denne artikels udtrykkelige og udtømmende bestemmelse ved en fejlagtig fortolkning af Pariserkonventionens artikel 4. Pariserkonventionen indeholder intet retsgrundlag, som Rettens konstateringer kan støttes på, ifølge hvilke konstateringer kravet på prioritet med hensyn til et registreret EF-design kan støttes på et patent inden for en 12-måneders frist for at gøre krav på prioriteten.

De grundlæggende principper for forholdet mellem folkeret og EU-ret, der er underkendt i den appellerede dom, tjener bl.a. beskyttelsen af den institutionelle ligevægt og EU-retsordenens autonomi og indtager en for EU-retsordenen vigtig konstitutiv plads. Den appellerede dom har ikke kun konsekvenser for spørgsmålet om prioritetskrav for registrering af intellektuelle rettigheder, den danner også præcedens for alle regulerede områder, der er omfattet af TRIPS-aftalens anvendelsesområde.

Bevilling af appellen

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 10. december 2021 besluttet, at appellen admitteres i sin helhed.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 6/2002 af 12.12.2001 om EF-design (EFT 2002, L 3, s. 1).

⁽²⁾ Pariserkonventionen om beskyttelse af industriel ejendomsret af 20.3.1883, senest revideret i Stockholm (Sverige) den 14.7.1967 og ændret den 28.9.1979 (United Nations Treaty Series, bind 828, nr. 11851, s. 305, herefter: Pariserkonventionen).

⁽³⁾ Aftalen om handelsrelaterede intellektuelle ejendomsrettigheder (EFT 1994, L 336, s. 214) (herefter: TRIPs-aftalen).

Appel iværksat den 23. juni 2021 af Asolo LTD og WeMO Brands BV til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Afdeling) den 28. april 2021 i sag T-509/19 — Asolo mod EUIPO

(Sag C-387/21 P)

(2022/C 64/09)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Asolo LTD og WeMO Brands BV (ved advocaat W. Pors og advocaat N. Dorenbosch)

Den anden part i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 13. december 2021 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at Asolo LTD and WeMo Brands BV bærer deres egne omkostninger.

Appel iværksat den 2. august 2021 af Franz Schröder GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 2. juni 2021 i sag T-854/19 — Franz Schröder mod EUIPO

(Sag C-473/21 P)

(2022/C 64/10)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Franz Schröder GmbH & Co. KG (ved Rechtsanwälte L. Pechan og N. Fangmann)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) og RDS Design ApS

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 8. december 2021 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at Franz Schröder GmbH & Co. KG bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 2. august 2021 af Franz Schröder GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 2. juni 2021 i sag T-855/19 — Franz Schröder mod EUIPO

(Sag C-474/21 P)

(2022/C 64/11)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Franz Schröder GmbH & Co. KG (ved Rechtsanwälte L. Pechan og N. Fangmann)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) og RDS Design ApS

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 8. december 2021 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at Franz Schröder GmbH & Co. KG bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 2. august 2021 af Franz Schröder GmbH & Co. KG til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 2. juni 2021 i sag T-856/19 — Franz Schröder mod EUIPO

(Sag C-475/21 P)

(2022/C 64/12)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Franz Schröder GmbH & Co. KG (ved Rechtsanwältin L. Pechan og N. Fangmann)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og RDS Design ApS

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 8. december 2021 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at Franz Schröder GmbH & Co. KG bærer sine egne omkostninger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Rejonowy dla Warszawy — Śródmieścia w Warszawie (Polen) den 24. august 2021 — A.S. mod Bank M. SA

(Sag C-520/21)

(2022/C 64/13)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Rejonowy dla Warszawy — Śródmieścia w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: A.S.

Sagsøgt: Bank M. SA

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler ⁽¹⁾ samt effektivitetsprincippet, retssikkerhedsprincippet og proportionalitetsprincippet fortolkes således, at disse bestemmelser er til hinder for en retslig fortolkning af den nationale lovgivning, hvorefter parterne, ud over at kunne kræve tilbagebetaling af de beløb, der er betalt som led i opfyldelsen af aftalen (for så vidt angår banken: lånekapitalen; for så vidt angår forbrugeren: månedlige indbetalinger, gebyrer, kommissioner og forsikringspræmier) med tillæg af morarenter regnet fra tidspunktet for betalingsanmodningen, i tilfælde af, at en låneaftale indgået mellem en bank og en forbruger erklæres for ugyldig fra dens indgåelse fordi den indeholdt urimelige kontraktvilkår, også kan fremsætte et hvilket som helst yderligere krav (herunder krav om vederlag, erstatning, tilbagebetaling af omkostninger eller indeksering af betalte beløb) henset til at:

1. den person, som har erlagt den pengemæssig modydelse, midlertidigt er blevet frataget muligheden for at råde over sine penge, hvorved denne har mistet muligheden for at investere dem og dermed opnå en fortjeneste heraf,
2. den person, som har erlagt den pengemæssig modydelse, har afholdt omkostninger til forvaltningen af låneaftalen og overførelsen af pengene til den anden part,
3. modtageren af den pengemæssig modydelse har opnået en fordel, som går ud på, at denne midlertidigt har kunnet bruge en anden persons penge, herunder investere dem, og dermed opnå en fortjeneste heraf,
4. modtageren af den pengemæssig modydelse midlertidigt havde mulighed for uden vederlag at bruge en anden persons penge, hvilket ikke ville være muligt på markedsvilkår,

5. pengenes købsværdi er faldet over tid, hvilket udgør et reelt tab for den person, der har erlagt den pengemæssig modydelse,
6. en midlertidig tilrådighedsstillelse af penge med henblik på brug kan betragtes som opfyldelse af en tjenesteydelse, for hvilken den person, der har erlagt den pengemæssig modydelse, ikke har modtaget vederlag?

(¹) EFT 1993, L 95, s. 29.

Appel iværksat den 24. august 2021 af Innovative Cosmetic Concepts LLC til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 16. juni 2021 i sag T-196/20, Chanel mod EUIPO — Innovative Cosmetic Concepts (INCOCO)

(Sag C-523/21 P)

(2022/C 64/14)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Innovative Cosmetic Concepts LLC (ved advokats J. Oria Sousa-Montes, P. Revuelta Martos og I. Temiño Cenicerós)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) og Chanel

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 16. december 2021 besluttet, at appellen ikke admitteres.

Appel iværksat den 25. august 2021 af PL til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 16. juni 2021 i sag T-586/19, PL mod Kommissionen

(Sag C-537/21 P)

(2022/C 64/15)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: PL (ved advocate N. de Montigny)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Appellen tages til følge, og den appellerede dom ophæves.
- Sagen hjemvises til Retten.
- Kommissionen tilpligtes at betale de af appellanten afholdte omkostninger i forbindelse med appelsagen og sagen i første instans.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten i det væsentlige fremført følgende anbringender og argumenter:

1. Om forkastelsen af det første led i annullationssøgsmålets første anbringende

Det af Retten anvendte udtryk »angiveren« fremgår ikke af tjenstemandsvedtægten og synes at antyde en forudindtaget og negativ vurdering.

Ved at kræve, at det godtgøres, at der bestod en sammenhæng mellem den anfægtede bedømmelsesperiode og den erklæring, som appellanten fremsatte over for OLAF, begik Retten en retlig fejl og handlede i strid med den retspraksis, der kan udledes af sag T-689/16.

Retten anlagde en urigtig forståelse af sagsakernes indhold og af rækkevidden af den beskyttelse, der er forbundet med at have status som whistleblower, og vendte ulovligt bevisbyrden om.

Retten begik endvidere en retlig fejl og traf afgørelse ultra petita, da den fastslog, at appellanten ikke havde anmodet generalsekretæren om at påtage sig rollen som appelbedømmer og ikke havde anmodet bedømmelsesudvalget om at afholde et møde.

2. Om forkastelsen af det andet led i annullationssøgsmålets første anbringende

Retten fastslog med urette, at det af Kommissionen fremlagte bilag D.7 var troværdigt og kunne antages til realitetsbehandling.

Retten begik en retlig fejl og traf afgørelse ultra petita, da den foreholdt appellanten, at denne ikke havde anfægtet udnævnelsen af F som bedømmer i forbindelse med bedømmelsesrunden. Retten tilsidesatte desuden ordlyden af artikel 3, stk. 3, i de almindelige gennemførelsesbestemmelser.

Retten fastslog i strid med de i sagsakterne indeholdte oplysninger, at der kun angiveligt forelå en konfliktsituation, idet den ikke var blevet anfægtet.

Retten fandt endvidere med urette, at appellanten ikke havde godtgjort, at bedømmelsen ville have haft en andet udfald, såfremt den anmeldte uregelmæssighed ikke havde foreligget.

3. Om forkastelsen af det andet led i annullationssøgsmålets andet anbringende

Retten tog ikke stilling til spørgsmålet om, hvorvidt bilag D.7 var troværdigt og kunne antages til realitetsbehandling, selv om den lagde dette bilag til grund.

Retten tilsidesatte den beskyttelse, der er forbundet med at have status som whistleblower, og undlod at kontrollere, om der forelå subjektiv partiskhed, der medfører, at bedømmelsesproceduren er ugyldig.

Retten foregreb det potentielle udfald af en dom om annullation og traf afgørelse ultra petita. Retten tilsidesatte endvidere kontradiktionsprincippet.

Retten anvendte desuden med urette de almindelige gennemførelsesbestemmelser vedrørende bedømmelsen.

4. Om forkastelsen af det første led i annullationssøgsmålets tredje anbringende

Ved at fastslå, at rapporten var blevet udfærdiget på grundlag af præcise, troværdige og kontrollerede oplysninger, tog Retten ikke hensyn til de faktiske forhold og de dokumenter, der var fremlagt af parterne. Retten anvendte desuden en ulovlig betingelse for at antage et anbringende til realitetsbehandling og tilsidesatte de regler, der gælder i tilfælde af langvarigt fravær. Endelig undlod Retten ulovligt at foretage en vurdering af den faktiske situation, som appellanten befandt sig i.

5. Om forkastelsen af det andet led i annullationssøgsmålets tredje anbringende

Retten tilsidesatte reglerne om bevisførelse og tilsidesatte kontradiktionsprincippet og princippet om retten til forsvar.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okregowy Warszawa-Praga w Warszawie (Polen) den 17. september 2021 — FY mod Profi Credit Polska S.A.

(Sag C-582/21)

(2022/C 64/16)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Okregowy Warszawa-Praga w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøger: FY

Sagsøgt: Profi Credit Polska S.A.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 4, stk. 3, og artikel 19, stk. 1, i traktaten om Den Europæiske Union, under hensyntagen til ækvivalensprincippet, der følger af EU-Domstolens retspraksis, fortolkes således, at en afgørelse truffet af EU-Domstolen i henhold til artikel 267, stk. 1, TEUF om fortolkningen af EU-retten, kan danne grundlag for genoptagelse af civile sager, der er blevet afsluttet med en endelig dom, hvis en bestemmelse i national ret, såsom artikel 4011 i Kodeks postępowania cywilnego (retsplejeloven), tillader genoptagelse af sagen i tilfælde af en retskraftig afgørelse, der er afsagt på grundlag af en bestemmelse, som Trybunał Konstytucyjny (forfatningsdomstolen) ved dom har fastslået er uforenelig med en trinøjere retsakt?
- 2) Medfører princippet om fortolkning af national ret i overensstemmelse med EU-retten, der følger af artikel 4, stk. 3, i TEU og EU-Domstolens retspraksis, at en bestemmelse i national ret, såsom artikel 401, stk. 2, i Kodeksu postępowania cywilnego (retsplejeloven), skal fortolkes udvidende på en sådan måde, at den adgang til genoptagelse af en retskraftig retsafgørelse, der er fastsat i bestemmelsen, også finder anvendelse i relation til en endelig udeblivelsesdom i en sag, hvor retten, under tilsidesættelse af de forpligtelser, der følger af EU-Domstolens dom i sag C-176/17, Profi Credit, undlod at undersøge eventuelle urimelige kontraktvilkår i aftalen mellem forbrugeren og långiveren, og kun undersøgte vekslens formelle gyldighed?

Appel iværksat den 23. september 2021 af Abitron Germany GmbH til prøvelse af dom afsagt af Retten (Tredje Afdeling) den 14. juli 2021 i sag T-75/20 — Abitron Germany GmbH mod Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret

(Sag C-589/21 P)

(2022/C 64/17)

Processprog: tysk

Parter

Appellant: Abitron Germany GmbH (ved Rechtsanwältin T. Dolde og C. Zimmer)

De andre parter i appelsagen: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) og Hetric International, Inc.

Den Europæiske Unions Domstol (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 13. december 2021 besluttet, at appellen ikke admitteres, og at appellantens bærer sine egne omkostninger.

Appel iværksat den 1. oktober 2021 af Cora til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Sjette Afdeling) den 20. juli 2021 i sag T-500/19, Coravin mod EUIPO — Cora (CORAVIN)

(Sag C-619/21 P)

(2022/C 64/18)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Cora (ved avocate M. Georges-Picot)

De andre parter i appelsagen: Coravin, Inc. og Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Domstolen (Afdelingen for bevilling af appel) har ved kendelse af 13. december 2021 besluttet, at appellen ikke admitteres.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 2 de Granadilla de Abona (Spanien) den 14. oktober 2021 — JF og NS mod Diamond Resorts Europe Limited (filial i Spanien), Diamond Resorts Spanish Sales S.L. og Sunterra Tenerife Sales S.L.

(Sag C-632/21)

(2022/C 64/19)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Juzgado de Primera Instancia e Instrucción nº 2 de Granadilla de Abona

Parter i hovedsagen

Sagsøgere: JF og NS

Sagsøgte: Diamond Resorts Europe Limited (filial i Spanien), Diamond Resorts Spanish Sales S.L. og Sunterra Tenerife Sales S.L.

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal Rom-konventionen af 1980 ⁽¹⁾ om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser og forordning nr. 593/2008 ⁽²⁾ om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser anses for anvendelige på aftaler, hvor begge aftaleparter er statsborgere i Det Forenede Kongerige?

Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:

2) Skal forordning nr. 593/2008 fortolkes således, at den finder anvendelse på aftaler indgået forud for dens ikrafttrædelse, jf. forordningens artikel 24? Såfremt spørgsmålet besvares benægtende, skal en timeshareaftale i form af abonnement på klubpoint da anses for at være omfattet af anvendelsesområdet for artikel 4, stk. 3, eller artikel 5 i Rom-konventionen af 1980, også i det tilfælde, hvor det er forbrugeren selv, der som den lov, der finder anvendelse, vælger lovgivningen i en anden stat end den, hvor vedkommende har sit sædvanlige opholdssted? Såfremt det vurderes, at aftalen kan være omfattet af begge lovttekster, hvilken ordning har da forrang?

3) Uanset besvarelsen af det andet spørgsmål skal en timeshareaftale i form af abonnement på klubpoint da anses for en aftale, hvorved der erhverves tinglige rettigheder over fast ejendom eller personlige rettigheder af foreningsmæssig art?

— Såfremt det vurderes, at der erhverves tinglige rettigheder, er det i forbindelse med fastlæggelsen af den lov, der finder anvendelse, da artikel 4, stk. 1, litra c), eller artikel 6, stk. 1, i forordning nr. 593/2008, der skal have forrang, herunder i det tilfælde, hvor det er forbrugeren selv, der som den lov, der finder anvendelse, vælger lovgivningen i en anden stat end den, hvor vedkommende har sit sædvanlige opholdssted?

— Såfremt det vurderes, at der erhverves personlige rettigheder, skal de da anses for en rettighed til at leje faste ejendom i henhold til artikel 4, stk. 1, litra c), eller til levering af tjenesteydelser i henhold til artikel 4, stk. 1, litra b)? Har artikel 6, stk. 1, under alle omstændigheder forrang, for så vidt som der er tale om et forbruger- og/eller brugerforhold, også i det tilfælde, hvor det er forbrugeren selv, der som den lov, der finder anvendelse, vælger lovgivningen i en anden stat end den, hvor vedkommende har sit sædvanlige opholdssted?

4) Skal lovvalgsreglerne i Rom-konventionen af 1980 og i forordning nr. 593/2008 i alle de ovenstående tilfælde fortolkes således, at de er forenelige med en national retsforordning, hvorefter *»enhver kontrakt, der omhandler brugsrettigheder til en eller flere faste ejendomme i Spanien i en periode af året, som ligger fast eller kan fastsættes efter aftale, er underlagt bestemmelserne i denne lov, uanset hvilket sted og på hvilket tidspunkt aftalen indgås«*?

⁽¹⁾ Konvention om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser åbnet for undertegnelse i Rom den 19.6.1980 (EFT 1980, L 266, s. 1).

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17.6.2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) EUT 2008, L 177, s. 6).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Bremen (Tyskland) den 15. oktober 2021 — LB GmbH mod Hauptzollamt D

(Sag C-635/21)

(2022/C 64/20)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Bremen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: LB GmbH

Sagsøgt: Hauptzollamt D

Præjudicielt spørgsmål

Skal den kombinerede nomenklatur i bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 af 23. juli 1987 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif⁽¹⁾ i den affattelse, der følger af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 2016/1821 af 6. oktober 2016 om ændring af bilag I til Rådets forordning (EØF) nr. 2658/87 om told- og statistiknomenklaturen og den fælles toldtarif⁽²⁾ fortolkes således, at såkaldte Air Loungers som de foreliggende, der beskrives nærmere i afgørelsen, skal tilføres under underposition 9401 8000?

⁽¹⁾ EFT 1987, L 256, s. 1.

⁽²⁾ EUT 2016, L 294, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunalul Cluj (Rumænien) den 19. oktober 2021 — SC Zes Zollner Electronic SRL mod Direcția Regională Vamală Cluj — Biroul Vamal de Frontieră Aeroport Cluj Napoca

(Sag C-640/21)

(2022/C 64/21)

Processprog: rumænsk

Den forelæggende ret

Tribunalul Cluj

Parter i hovedsagen

Appellant: SC Zes Zollner Electronic SRL

Indstævnt: Direcția Regională Vamală Cluj — Biroul Vamal de Frontieră Aeroport Cluj Napoca

Præjudicielle spørgsmål

1. Finder artikel 173 eller artikel 174 i forordning nr. 952/2013⁽¹⁾ anvendelse, såfremt varemottageren konstaterer, at den reelle varemængde overstiger den i den oprindelige toldangivelse oplyste?
2. Vedrører udtrykket »andre varer til toldangivelsen end dem, som den oprindeligt vedrørte«, i denne forordnings artikel 173 andre varer med hensyn til kvalitet eller mængde eller både med hensyn til kvalitet og mængde?
3. Såfremt det konstateres, at den reelle varemængde overstiger den i toldangivelsen oplyste, har varemottageren da i medfør af ovennævnte forordning et retsmiddel til at korrigere fejlen uden at risikere at blive pålagt administrative eller strafferetlige sanktioner?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9.10.2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Sąd Okręgowy w Warszawie (Polen) den 28. oktober 2021 — LM mod KP

(Sag C-654/21)

(2022/C 64/22)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Sąd Okręgowy w Warszawie

Parter i hovedsagen

Sagsøger (og den part, over for hvem, der er fremsat modkrav): LM

Sagsøgt (og den part, der har fremsat modkrav): KP

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 124, litra d), sammenholdt med artikel 128, stk.1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 ⁽¹⁾ af 14. juni 2017 om EU-varemærker fortolkes således, at det i disse bestemmelser nævnte begreb »modkrav om EU-varemærkets ugyldighed« kan betyde et modkrav med påstand om ugyldighed — dog udelukkende i det omfang, i hvilket der består en sammenhæng mellem dette modkrav og sagsøgerens påstand om krænkelse af et EU-varemærke — hvilket giver den nationale domstol adgang til at undgå at påkende modkravet om ugyldighed når det falder uden for rammerne af sagsøgerens påstand om, at det fastslås, at der er sket en krænkelse?
- 2) Skal artikel 129, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001 af 14. juni 2017 om EU-varemærker fortolkes således, at denne bestemmelse med udtrykket »de retsplejeregler, der gælder for sager af samme art vedrørende et nationalt varemærke« henviser til de nationale retsplejeregler, der ville have fundet anvendelse i en konkret sag om krænkelse af et EU-varemærke (og en sag, hvor der fremsættes modkrav med påstand om et EU-varemærkes ugyldighed), eller henviser denne bestemmelse generelt til de nationale retsplejeregler, som findes i en medlemsstats retssystem, hvilket har betydning i tilfælde af, at der i medlemsstatens retssystem ikke fandtes retsplejeregler om fremsættelse af modkrav om et varemærkes ugyldighed vedrørende de nationale varemærker, når der henses til datoen for anlæggelsen af en konkret sag om krænkelse af et EU-varemærke?

⁽¹⁾ EUT 2017, L 154, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenien) den 5. november 2021 — NEC PLUS ULTRA COSMETICS AG mod Republikken Slovenien

(Sag C-664/21)

(2022/C 64/23)

Processprog: slovensk

Den forelæggende ret

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Parter i hovedsagen

Kassationsappellant: NEC PLUS ULTRA COSMETICS AG

Kassationsindstævnt: Republikken Slovenien

Præjudicielle spørgsmål

Er momsdirektivets bestemmelser⁽¹⁾, og navnlig artikel 131 og artikel 138, stk. 1, samt de EU-retlige principper, bl.a. princippet om afgiftsneutralitet [udelades], effektivitetsprincippet og proportionalitetsprincippet, til hinder for en national lovgivning, der opstiller et forbud mod, at nye beviser for at godtgøre, at de i momsdirektivets artikel 138, stk. 1, fastsatte materielle betingelser er opfyldt, fremsættes og tages i betragtning allerede under den administrative procedure i første instans, og navnlig som et led i de synspunkter, som fremsættes om rapporten over den afgiftsmæssige undersøgelse udarbejdet før udstedelsen af en afgiftsansættelse?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Judicial da Comarca do Porto — Juízo Central Cível da Póvoa de Varzim (Portugal) den 9. november 2021 — Gencoal S.A. mod Conceito Norte — Consultadoria de Gestão, Lda. og BT

(Sag C-669/21)

(2022/C 64/24)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Judicial da Comarca do Porto — Juízo Central Cível da Póvoa de Varzim

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Gencoal S.A.

Sagsøgt: Conceito Norte — Consultadoria de Gestão, Lda. og BT

Præjudicielt spørgsmål

Er artikel 31, stk. 1 og 4, i kongeligt dekret nr. 1624/1992 af 29. december 1992 om vedtagelse af den spanske bekendtgørelse om moms og artikel 15, stk. 1, i direktiv 2008/9/EF⁽¹⁾ af 12. februar 2008, idet det i det første tilfælde bestemmes, at fristen for indgivelse af ansøgninger om tilbagebetaling af moms fra erhvervsdrivende, der ikke er etableret på det område, hvor afgiften opkræves, men som er etableret i Fællesskabet [Den Europæiske Union], løber fra dagen efter udgangen af hvert kalenderkvartal eller kalenderår og udløber den 30. september efter det kalenderår, i hvilket momsen er betalt, og det i det andet tilfælde bestemmes, at tilbagebetalingsanmodningen skal indgives til etableringsmedlemsstaten senest den 30. september i kalenderåret efter tilbagebetalingsperioden, i strid med princippet om afgiftsneutralitet (med konsekvenser for konkurrenceneutraliteten og lighedsprincippet med hensyn til forbuddet mod forskelsbehandling), som følger af det fælles momssystem, der er afledt af fjerde, femte og syvende betragtning til og artikel 167, 170, 171 og 178 i Rådets direktiv 2006/112/EF⁽²⁾ af 28. november 2006, som ændret ved Rådets direktiv 2008/8/EF⁽³⁾ af 12. februar 2008, samt den grundlæggende rettighed, der er nedfældet i artikel 41, stk. 1, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 2008/9/EF af 12.2.2008 om detaljerede regler for tilbagebetaling af moms i henhold til direktiv 2006/112/EF til afgiftspligtige personer, der ikke er etableret i tilbagebetalingsmedlemsstaten, men i en anden medlemsstat (EUT 2008, L 44, s. 23).

⁽²⁾ Rådets direktiv 2006/112/EF af 28.11.2006 om det fælles merværdiafgiftssystem (EUT 2006, L 347, s. 1).

⁽³⁾ Rådets direktiv 2008/8/EF af 12.2.2008 om ændring af direktiv 2006/112/EF med hensyn til leveringsstedet for tjenesteydelser (EUT 2008, L 44, s. 11).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Finanzgericht Köln (Tyskland) den 9. november 2021 — BA mod Finanzamt X

(Sag C-670/21)

(2022/C 64/25)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Finanzgericht Köln

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BA

Sagsøgt: Finanzamt X

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 63, stk. 1, TEUF, artikel 64 TEUF og artikel 65 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for national lovgivning i en medlemsstat om opkrævning af arveafgift, som bestemmer, at en bebygget grund, som hører til en privatformue, befinder sig i et tredjeland (her Canada) og udlejes til beboelsesformål, ansættes med sin fulde værdi, mens en grund, som hører til privatformuen og befinder sig i indlandet, i en medlemsstat i Den Europæiske Union eller i en stat i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde og udlejes til beboelsesformål, kun indgår med 90 % af sin værdi ved beregningen af arveafgiften?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Amtsgericht Hagen (Tyskland) den 16. november 2021 — BL mod Saturn Electro-Handelsgesellschaft mbH Hagen

(Sag C-687/21)

(2022/C 64/26)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Amtsgericht Hagen

Parter i hovedsagen

Sagsøger: BL

Sagsøgt: Saturn Electro-Handelsgesellschaft mbH Hagen

Præjudicielle spørgsmål

1. Er bestemmelsen om erstatningspligt i artikel 82 i den generelle forordning om databeskyttelse (¹) ugyldig, idet den ikke er tilstrækkelig bestemt for så vidt angår retsfølgerne ved immateriel skade?
2. Er det en forudsætning for at opnå ret til erstatning, at der ikke blot er sket en uberettiget videregivelse af de oplysninger, der skal beskyttes, til en uvedkommende tredjemand, men skadelidte også har påvist, at der er indtrådt en immateriel skade?
3. Er det tilstrækkeligt til at konstatere, at der er sket en tilsidesættelse af den generelle forordning om databeskyttelse, at den pågældendes personoplysninger (navn, adresse, erhverv, indkomst, arbejdsgiver) ved en fejl fra medarbejdere i den handlende virksomhed fejlagtigt videregives til tredjemand i trykt form, på papir, nærmere bestemt på et papirdokument?
4. Er der tale om en ulovlig viderebehandling gennem hændelig videregivelse til (fremlæggelse for) en tredjemand, når virksomheden gennem sine medarbejdere ved en fejl har videregivet de oplysninger, der ellers lagres i virksomhedens edb-system, til en uvedkommende person (jf. artikel 2, stk. 1, artikel 5, stk. 1, litra f), artikel 6, stk. 1 og artikel 24 i den generelle forordning om databeskyttelse)?

5. Er der tale om en immateriel skade som omhandlet i artikel 82 i den generelle forordning om databeskyttelse, selv hvis den tredjemand, der har modtaget dokumentet med personoplysningerne, ikke havde fået kendskab til disse, inden papiret med oplysningerne blev leveret tilbage, eller er ubehaget for den, hvis personoplysninger ulovligt blev videregivet, nok til, at der opstår en immateriel skade som omhandlet i artikel 82 i den generelle forordning om databeskyttelse, idet enhver uberettiget videregivelse af personoplysninger medfører, at det ikke er muligt at udelukke, at oplysningerne alligevel spredes til et ukendt antal personer eller endog kan misbruges?
6. Hvor alvorlig er overtrædelsen, når den hændelige videregivelse til tredjemand kan forhindres gennem bedre kontrol med de assisterende medarbejdere i virksomheden og/eller bedre organisering af datasikkerheden, f.eks. idet vareudlevering og dokumentation for de indgåede aftaler, først og fremmest finansieringsaftalen, varetages hver for sig, idet der udstedes et særskilt udleveringspapir, eller udleveringsinformationen videregives virksomhedsinternt til medarbejderne i vareudleveringen — uden at inddrage kunden, der har fået udleveret papirdokumenterne, herunder det papir, der berettiger til at få udleveret varen (jf. artikel 32, stk. 1, litra b), og stk. 2, samt artikel 4, nr. 7), i den generelle forordning om databeskyttelse)?
7. Skal der ved erstatning for immateriel skade forstås tilkendelse af en straf på samme måde som ved en konventionalbod?

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27.4.2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1).

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Østre Landsret (Danmark) den 16. november 2021,
X mod Udlændinge- og Integrationsministeriet**

(Sag C-689/21)

(2022/C 64/27)

Processprog: dansk

Den forelæggende ret

Østre Landsret

Parter

Sagsøger: X

Sagsøgt: Udlændinge- og Integrationsministeriet

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er TEUF artikel 20 sammenholdt med EU-Chartrets artikel 7 til hinder for en medlemsstats ordning som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter statsborgerskab i denne medlemsstat som udgangspunkt fortabes ex lege ved det fyldte 22. år for personer, der er født uden for medlemsstaten, aldrig har boet i medlemsstaten og heller ikke har opholdt sig i medlemsstaten under forhold, der tyder på samhørighed med denne medlemsstat, hvilket for personer, der ikke også har statsborgerskab i en anden medlemsstat, medfører fortabelse af deres status som unionsborger og de dertil knyttede rettigheder, når henses til, at det følger af den i hovedsagen omhandlede ordning,
 - a) at samhørighed med medlemsstaten navnlig antages at foreligge ved samlet 1 års ophold i medlemsstaten,
 - b) at der, såfremt ansøgning om bevarelse af statsborgerskabet indgives inden det fyldte 22. år, kan opnås tilladelse til at beholde statsborgerskabet i medlemsstaten efter lempeligere betingelser, og de kompetente myndigheder i den forbindelse prøver følgerne af en fortabelse af statsborgerskab, og
 - c) at generhvervelse af et fortabt statsborgerskab efter det fyldte 22. år alene kan ske ved naturalisation, hvorunder der stilles en række krav, herunder om et uafbrudt ophold i medlemsstaten af længere varighed, dog således at kravet til længden af opholdet i nogen grad kan lempes for tidligere statsborgere i medlemsstaten?

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 18. november 2021 — Cafpi SA og Aviva assurances SA mod Enedis SA

(Sag C-691/21)

(2022/C 64/28)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Kassationsappellanter: Cafpi SA og Aviva assurances SA

Kassationsindstævnt: Enedis SA

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 2 og artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 85/374/EØF af 25. juli 1985 om tilnærmelse af medlemsstaternes administrativt eller ved lov fastsatte bestemmelser om produktansvar⁽¹⁾ fortolkes således, at operatøren af et elektricitetsdistributionsystem kan anses for »producent«, når denne operatør ændrer spændingsniveauet af elektriciteten fra leverandøren med henblik på distributionen heraf til den endelige kunde?

⁽¹⁾ EFT 1985, L 210, s. 29.

Appel iværksat den 19. november 2021 af Laboratoire Pareva til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 15. september 2021 i de forenede sager T-337/18 og T-347/18, Laboratoire Pareva og Biotech3D mod Kommissionen

(Sag C-702/21 P)

(2022/C 64/29)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Laboratoire Pareva (ved advokaten P. Sellar og K. Van Maldegem og avocats M. Grunchard, S. Englebert og M. Ombredane)

De andre parter i appelsagen: Biotech3D Ltd & Co. KG, Europa-Kommissionen, Den Franske Republik og Det Europæiske Kemikalieagentur

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Der anordnes bevisoptagelse, jf. artikel 64, stk. 2, litra b), i Domstolens procesreglement, idet det bestemmes, at protokollatet fra den mundtlige forhandling for Retten skal fremlægges.
- Den appellerede dom ophæves.
- De anfægtede retsakter annulleres, og det bestemmes, at appellants omkostninger i forbindelse med denne appelsag og sagens behandling for Retten dækkes; alternativt dækkes appellants omkostninger i forbindelse med denne appelsag, og sagen hjemvises til Retten til fornyet behandling.

Anbringender og væsentligste argumenter

1. Retten rejste ikke spørgsmålet om den manglende begrundelse ex officio.

Retten begik en retlig fejl, idet den tilsidesatte sin pligt til ex officio at rejse spørgsmålet, om begrundelsen i de anfægtede akter var tilstrækkelig, og derved at vurdere denne juridiske problemstilling. Retten konkluderede, at »den teratogene virkning og ikke den subakutte toksicitet ved indånding er den afgørende faktor for vurderingen af, om Pareva's PHMB udgør en uacceptabel risiko for menneskers sundhed« (præmis 133) til trods for, at der ikke i begrundelsen for de anfægtede retsakter er nogen henvisning til denne faktor. I overensstemmelse med Domstolens faste praksis var Retten forpligtet til at vurdere, om de anfægtede retsakter var behæftet med en fejl fra sagsøgtets side, idet denne ikke anførte en tilstrækkelig begrundelse i forbindelse med den hævdede teratogenicitetsfaktor, jf. artikel 296 TEUF, og til at afgøre dette spørgsmål.

2. Retten gengav de faktiske omstændigheder urigtigt.

Retten gengav de faktiske omstændigheder urigtigt, da den anførte, at det omhandlede stof var teratogen, og at appellanten ikke havde bestredet, at den teratogene virkning var den afgørende faktor for menneskers sundhed i forbindelse med vedtagelsen af de anfægtede retsakter. Denne konklusion udgjorde en åbenbar urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, der indgik i sagsakterne for Retten, og af de forklaringer, der blev givet under den mundtlige forhandling, hvilket derfor førte til, at Retten vurderede lovligheden af de anfægtede akter urigtigt.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Győri Ítéltábla (Ungarn) den 23. november 2021 — MJ mod AxFina Hungary Zrt.

(Sag C-705/21)

(2022/C 64/30)

Processprog: ungarsk

Den forelæggende ret

Győri Ítéltábla

Parter i hovedsagen

Appellant: MJ

Indstævnt: AxFina Hungary Zrt.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Er artikel 6, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i Rådets direktiv 93/13/EØF af 5. april 1993 om urimelige kontraktvilkår i forbrugeraftaler ⁽¹⁾ til hinder for en fortolkning af national ret, hvorefter retsvirkningerne af ugyldighed som følge af et urimeligt vilkår i en aftale indgået med en forbruger, såfremt det urimelige vilkår vedrører ydelsens hovedgenstand, og at (låne)aftalen følgelig ikke kan opretholdes uden det vilkår, der betragtes som urimeligt, består i, at den nationale ret efter at have fastslået, at aftalen i sin helhed er ugyldig, dvs. at selve aftalen i sin helhed ikke kan opretholdes og skabe bindende retsvirkninger for forbrugeren,
 - a) erklærer, at aftalen er gyldig ved at omregne opgørelsesvalutaen for det ydede lån, som udgør aftalens hovedgenstand, til ungarske forint og ved at det beløb, der er optaget i opgørelsesvalutaen, erstattes med det beløb i forint, som forbrugeren faktisk har modtaget fra långiveren, samtidig med at den beregner (erstatte) de almindelige renter på den således fastsatte hovedstol på en anden måde end den måde, hvorpå de var blevet beregnet i den aftale, der er blevet erklæret ugyldig, således at den »oprindelige« rentesats på tidspunktet for aftalens indgåelse er den samme som værdien af den rentesats for interbanklån i Budapests forint som referencesats (BUBOR), der er gældende på tidspunktet for aftalens indgåelse, plus den renteforskel, der er fastsat i den oprindelige aftale (optaget i udenlandsk valuta);
 - b) erklærer, at aftalen er gyldig ved at fastsætte en maksimumsgrænse for omregningskursen mellem den udenlandske valuta og den ungarske forint, dvs. ved at reducere den vekselkursrisiko, som forbrugeren faktisk påtager sig, og som følger af aftalens urimelige vilkår, til et niveau, som retten finder rimeligt, og som forbrugeren kunne have taget hensyn til på tidspunktet for aftalens indgåelse, og ved at lade den i aftalen fastsatte rentesats forblive uændret indtil tidspunktet for den omregning til forint, som er obligatorisk i henhold til en senere lovgivning?

- 2) Har det betydning for besvarelsen af det første spørgsmål, at den gyldighedserklæring, der sker i henhold til ungarsk ret,
- enten opstår i en faktisk situation, hvor der stadig eksisterer en aftale mellem parterne, dvs. hvor aftalens opretholdelse har til formål at gøre det muligt, at retsforholdet mellem parterne kan bestå i fremtiden ved med tilbagevirkende kraft at ændre de vilkår, der betragtes som urimelige, idet de ydelser, der er leveret indtil dette tidspunkt, samtidig genberegnes ved hjælp af de ændrede vilkår, og således også at beskytte forbrugeren mod de negative følger, som en øjeblikkelig forpligtelse til at tilbagebetale hele beløbet ville medføre
 - eller opstår i en faktisk situation, hvor den aftale mellem parterne, der skal undersøges i den verserende tvist vedrørende et urimeligt aftalevilkår, ikke længere eksisterer, fordi aftalen er udløbet, fordi kreditor allerede tidligere har opsagt den som følge af manglende betaling af afdrag, eller fordi det betalte beløb er blevet betragtet som utilstrækkeligt, eller under alle omstændigheder fordi den faktiske situation er den, at ingen af parterne betragter aftalen som gyldig, eller fordi spørgsmålet om dens ugyldighed ikke længere kan rejses som følge af en retsafgørelse, dvs. hvor en erklæring om aftalens gyldighed med tilbagevirkende kraft ikke har til formål at opretholde aftalen i forbrugers interesse, men derimod at gøre det muligt at afvikle de gensidige forpligtelser og bringe retsforholdet til ophør ved at ændre det eller de vilkår, der er blevet erklæret urimeligt eller urimelige?
- 3) Såfremt Den Europæiske Unions Domstol besvarer det i litra a) eller b), under det første spørgsmål bekræftende og under hensyntagen til de i det andet spørgsmål nævnte aspekter, er de relevante bestemmelser i det nævnte direktiv da til hinder for, at aftalen i den faktiske situation, der er beskrevet i det andet spørgsmål, litra a), opretholdes ved erstatning indtil tidspunktet for den ændring, som lovgiver har fastsat i loven vedrørende omregning til forint, gennem nationale lovbestemmelser, hvorefter:
- en fordring på et pengebeløb skal betales i den valuta, der er legalt betalingsmiddel på det sted, hvor betalingen sker, medmindre andet er aftalt (hvilket ikke er tilfældet i den foreliggende sag)
 - der skal betales renter i aftaleforholdet, medmindre andet er fastsat ved lov
 - rentesatsen skal være den samme som centralbankens basisrente, medmindre andet er fastsat ved lov.

(¹) EFT 1993, L 95, s. 29.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Cour de cassation (Frankrig) den 24. november 2021 — Recamier SA mod BR

(Sag C-707/21)

(2022/C 64/31)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Cour de cassation

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Recamier SA

Sagsøgt: BR

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 33, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige (¹) område, den såkaldte Bruxelles I-forordning, fortolkes således, at den selvstændige definition af retskraft vedrører samtlige betingelser herfor og virkninger heraf, eller at en del kan være forbeholdt den lov, som gælder for den retsinstans, for hvilken sagen er indbragt, og/eller den lovgivning, der gælder for den retsinstans, som har afsagt afgørelsen?
- 2) I det første tilfælde skal de søgsmål, der anlægges ved retsinstanser i to medlemsstater, henset til den selvstændige definition af retskraft, da anses for at have samme søgsmålsgrund, når sagsøgeren påberåber sig identiske faktiske omstændigheder, men fremsætter forskellige retlige anbringender?

- 3) Skal to søgsmål, hvoraf det ene er støttet på ansvar i kontraktforhold og det andet på ansvar uden for kontraktforhold, men som hviler på det samme retsforhold, såsom opfyldelsen af et mandat som administrator, anses for at hvile på samme grundlag?
- 4) I det andet tilfælde kræver artikel 33, stk. 1, i forordning (EF) nr. 44/2001 — i henhold til hvilken det er blevet fastslået, at en retsafgørelse skal have den samme rækkevidde og de samme retsvirkninger i medlemsstaterne som dem, den har i den medlemsstat, hvor den er blevet afsagt — da, at der henvises til den lovgivning, som gælder for den retsinstans, der har afsagt afgørelsen, eller gør bestemmelsen det for så vidt angår de processuelle følger, der knytter sig hertil, muligt at anvende den lovgivning, som gælder for den retsinstans, ved hvilken søgsmålet er anlagt?

(¹) EFT 2001, L 12, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) den 25. november 2021 —
XXX mod État belge ved Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration**

(Sag C-711/21)

(2022/C 64/32)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Sagsøger: XXX

Sagsøgt: État belge ved Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 4, 7 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 5, 6, stk. 6, og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold (¹), i lyset af dommen C-181/16 af 19. juni 2018, fortolkes således, at den ret, der behandler et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om tilbagesendelse, der er truffet efter en afgørelse om afslag på international beskyttelse, ved vurderingen af lovligheden af afgørelsen om tilbagesendelse kun kan tage hensyn til ændringer i omstændighederne, der er af en sådan art, at de har en væsentlig indvirkning på vurderingen af situationen i lyset af ovennævnte artikel 5, og som er indtrådt inden Conseil du Contentieux des Etrangers' afslutning af den internationale beskyttelsesprocedure?
2. Skal de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, være indtrådt på et tidspunkt, hvor udlændingen havde lovligt ophold eller tilladelse til at forblive?

(¹) EUT 2008, L 348, s. 98.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État (Belgien) den 25. november 2021 —
XXX mod État belge, ved Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration**

(Sag C-712/21)

(2022/C 64/33)

Processprog: fransk

Den forelæggende ret

Conseil d'État

Parter i hovedsagen

Appellant: XXX

Indstævnte: État belge, ved Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 7 og 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 5, artikel 6, stk. 6, og artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold ⁽¹⁾, i lyset af dommen C-181/16 af 19. juni 2018, fortolkes således, at den ret, der behandler et søgsmål til prøvelse af en afgørelse om tilbagesendelse, der er truffet efter en afgørelse om afslag på international beskyttelse, ved vurderingen af lovligheden af afgørelsen om tilbagesendelse kun kan tage hensyn til ændringer i omstændighederne, der er af en sådan art, at de har en væsentlig indvirkning på vurderingen af situationen i lyset af ovennævnte artikel 5, og som er indtrådt inden Conseil du Contentieux des Etrangers' afslutning af den internationale beskyttelsesprocedure?
- 2) Skal de omstændigheder, der er omhandlet i artikel 5 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/115/EF af 16. december 2008 om fælles standarder og procedurer i medlemsstaterne for tilbagesendelse af tredjelandsstatsborgere med ulovligt ophold, være indtrådt på et tidspunkt, hvor udlændingen havde lovligt ophold eller tilladelse til at forblive?

⁽¹⁾ EUT 2008, L 348, s. 98.

Appel iværksat den 25. november 2021 af Frédéric Jouvin til prøvelse af kendelse afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 26. april 2021 i sag T-472/20 og T-472/20 AJ II, Jouvin mod Kommissionen

(Sag C-719/21 P)

(2022/C 64/34)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: Frédéric Jouvin (ved avocat L. Bôle-Richard)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den Europæiske Unions Rets kendelse af 26. april 2021 i sag T-472/20 og T-472/20 AJ II, Jouvin mod Kommissionen, ophæves, for så vidt som sagen blev afvist, idet den var åbenbart ugrundet.
- De for Retten nedlagte påstande tages til følge, og sagen hjemvises til Kommissionen.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremsat tre anbringender.

Med det første anbringende gøres gældende, at Retten i forbindelse med sin vurdering foretog en fejlagtig kvalificering af de faktiske omstændigheder, og at den begik en fejl i forbindelse med fastlæggelsen af indholdet af et bevis og en retlig fejl med hensyn til det krævede bevisniveau. Ifølge appellanten begik Retten en retlig fejl, idet den i forbindelse med sin vurdering foretog en fejlagtig retlig kvalificering af de faktiske omstændigheder. Retten fastslog nemlig, at det meget høje antal krænkere ikke kunne rejse tvivl om Kommissionens konstatering af, at det ikke var godgjort, at der var en samordning mellem de virksomheder, der var nævnt i appellans klage. Formålet med konstateringen af det meget høje og eksponentielt stigende antal krænkere var imidlertid ikke at påvise forekomsten af en samordning, men synes at være en konsekvens af sidstnævnte.

Appellanten havde fremlagt bevis på forekomsten af denne samordning og godtgjort, at de virksomheder, der deltog i standardiseringsarbejdet, forinden var blevet kontaktet med henblik på at udstede licenser til appellants patentportefølje. Efter de fejlslagne forhandlinger deltog samtlige de virksomheder, som var blevet kontaktet i standardiseringsarbejdet hos ISO, og ingen af disse virksomheder opfyldte deres forpligtelse til at angive alle de patenter, som kunne være knyttet til den omhandlede standard under udvikling. Alle disse forhold, som den ulovlige samordningen består i, førte til en eksponentiel stigning i antallet af krænkere.

Appellanten har endvidere fremsat et anbringende om, at der blev begået en retlig fejl med hensyn til det bevisniveau, der indledningsvis var krævet af Kommissionen og efterfølgende af Retten i dens kendelse, med henblik på at påvise forekomsten af en samordning mellem de berørte virksomheder.

Med det andet anbringende gøres gældende, at Retten undlod at tage hensyn til de faktiske omstændigheder, den havde fået forelagt. Ifølge appellanten fastslog Retten, at appellants argumenter vedrørende en opdeling af markedet ikke var blevet fremført under den administrative procedure. Appellanten fremførte imidlertid allerede dette argument under den administrative procedure, nemlig i sin e-mail til Kommissionen af 15. maj 2018, dvs. to år inden Kommissionens endelige afgørelse om afslag på appellants klage. Retten begik dermed en retlig fejl ved ikke at fastlægge det faktiske indhold af et bevis, der var fremlagt for den.

Med det tredje anbringende gøres endelig gældende, at Retten begik en retlig fejl i forbindelse med fastlæggelsen af indholdet af et bevis. Retten var af den opfattelse, at appellanten nærmere bestemt havde nedlagt påstand om en overtrædelse af konkurrencereglerne. Appellanten gjorde imidlertid gældende, at hvis Kommissionen i tilstrækkelig omfang havde taget hensyn til de beviser, der var blevet fremlagt for den under den administrative procedure, kunne den ikke have undgået at fastslå, at der forelå en samordning mellem de af klagen omfattede virksomheder, og dermed en overtrædelse af konkurrencereglerne.

Hvad angår konstateringen af, at appellanten havde været udsat for forskelsbehandling, havde appellanten i sin stævning begrænset sig til at uddybe de argumenter, der allerede var blevet fremført under den administrative procedure, og til at påpege det åbenbart urigtige skøn, som Kommissionen havde anlagt, idet den havde undladt at tage hensyn til de faktiske omstændigheder, som appellanten havde henvist til. Retten tilsidesatte sin begrundelsespligt ved at fastslå, at appellanten ikke havde fremført noget argument vedrørende den tydeligvis anfægtede afgørelse, selv om alle appellants argumenter tilsigtede at påvise, at Kommissionen havde anlagt et åbenbart urigtigt skøn.

Hvad angår kvalificeringen af en samordning gør appellanten ligeledes gældende, at Kommissionen anlagde et åbenbart urigtigt skøn. Appellanten nedlagde på intet tidspunkt påstand om, at Retten direkte skulle fastslå, at der var sket en overtrædelse af konkurrencereglerne, men snarere fastslå, at den analyse af de faktiske omstændigheder, som Kommissionen var blevet gjort bekendt med, utvivlsomt burde have foranlediget Kommission til selv at fastslå, at der var sket en overtrædelse af konkurrencereglerne og en åbenlys tilsidesættelse af Kommissionens egne henstillinger.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Županijski sud u Puli (Kroatien) den 30. november 2021 — GR, HS, IT og INTER CONSULTING d.o.o. under likvidation

(Sag C-726/21)

(2022/C 64/35)

Processprog: kroatisk

Den forelæggende ret

Županijski sud u Puli

Tiltalte i straffesagen

GR, HS, IT og INTER CONSULTING d.o.o. under likvidation

Præjudicielt spørgsmål

Er det ved en vurdering af, om der er sket en tilsidesættelse af princippet *ne bis in idem* tilladt at sammenholde alene de faktiske omstændigheder, som er angivet i konklusionen til anklageskriftet af 28. september 2015 fra Županijsko državno odvjetništvo u Puli [(distriktsanklagemyndigheden i Pula, Kroatien)] med de relevante faktiske omstændigheder, som er angivet i konklusionen til anklageskriftet af 9. januar 2015 fra Staatsanwaltschaft Klagenfurt [(anklagemyndigheden i Klagenfurt, Tyskland)] og i konklusionen til dom af 3. november 2016, afsagt af Landesgericht Klagenfurt [(den regionale domstol i Klagenfurt)], som blev stadfæstet ved dom af 4. marts 2019 afsagt af Oberster Gerichtshof [(øverste domstol, Østrig)], eller kan de faktiske omstændigheder, som er angivet i konklusionen til anklageskriftet fra distriktsanklagemyndigheden i Pula, sammenholdes med de faktiske omstændigheder, som er angivet i begrundelsen til dommen af 3. november 2016, afsagt af Landgericht Klagenfurt [(den regionale domstol i Klagenfurt)], som blev stadfæstet ved dommen afsagt af Oberster Gerichtshof [(øverste domstol)], og som var genstand for en efterforskning gennemført af Staatsanwaltschaft Klagenfurt [(anklagemyndigheden i Klagenfurt)] mod flere personer, herunder især mod GR og HS, idet disse sidstnævnte faktiske omstændigheder efterfølgende var blevet udeladt i det indgivne anklageskrift fra Staatsanwaltschaft Klagenfurt [(anklagemyndigheden i Klagenfurt)] af 9. januar 2015 (og disse faktiske omstændigheder ikke blev gengivet i konklusionen til anklageskriftet)?

Appel iværksat den 30. november 2021 af Coopérative des artisans pêcheurs associés (CAPA), Jean Derosière og Fabien Hagneré m.fl. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 15. september 2021 i sag T-777/19, CAPA m.fl. mod Kommissionen

(Sag C-742/21 P)

(2022/C 64/36)

Processprog: fransk

Parter

Appellanter: Coopérative des artisans pêcheurs associés (CAPA), Jean Derosière og Fabien Hagneré m.fl. (ved avocat M. Le Berre)

De andre parter i appelsagen: Europa-Kommissionen, Comité régional des pêches maritimes et des élevages marins Hauts-de-France, Fonds régional d'organisation du marché du poisson (From Nord), Organisation de producteurs CME Manche-Mer du Nord (OP CME Manche-Mer du Nord), Den Franske Republik, Ailes Marines SAS, Éoliennes Offshore des Hautes Falaises, Éoliennes Offshore du Calvados, Parc du Banc de Guérande, Éoliennes en Mer Dieppe Le Tréport, Éoliennes en Mer Îles d'Yeu et de Noirmoutier og Herviou & Associés SARL

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Appellen antages til realitetsbehandling, og der gives appellanterne medhold.
- Den Europæiske Unions Rets dom afsagt den 15. september 2021 i sag T-777/19, CAPA m.fl. mod Europa-Kommissionen, ophæves.
- Søgsmålet anlagt for Retten antages til realitetsbehandling.
- Sagens hjemvises til Retten.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanterne fremsat seks anbringender.

Det første anbringende vedrører manglen på effektiv domstolskontrol. Efter appellanternes opfattelse udøvede Retten ikke sin fulde retslige kompetence, idet den undlod at undersøge, om der var risiko for, at den omtvistede støtte havde konkret indvirkning på appellanterne.

Det andet anbringende vedrører ukorrekte konstateringer og en urigtig gengivelse af beviserne. Efter appellanternes opfattelse foretog Retten urigtige konstateringer med hensyn til visse beviser, som appellanterne havde fremlagt, og foretog en urigtig gengivelse af visse andre beviser, som appellanterne ligeledes havde fremlagt, navnlig hvad angår risikoen for, at den omtvistede støtte havde indvirkning på appellanternes virksomhed.

Det tredje anbringende vedrører fejl i kvalificeringen af de faktiske omstændigheder. Ifølge appellerne indeholder den appellerede dom fejl med hensyn til kvalificeringen af de faktiske omstændigheder, idet der sondres mellem bestemte virkninger af den omtvistede støtte, og idet det blev konkluderet, at visse af disse virkninger kunne adskilles fra den omtvistede støtte.

Det fjerde anbringende vedrører en urigtig anvendelse af artikel 108, stk. 2, TEUF og af artikel 1, litra h), i forordning (EU) 2015/1589 ⁽¹⁾. Ifølge appellerne blev begrebet interesseret part som omhandlet i disse bestemmelser anvendt urigtigt i den appellerede dom, både med hensyn til, om der var et konkurrenceforhold mellem appellerne og modtagerne af den omtvistede støtte, og med hensyn til risikoen for, at den omtvistede støtte havde konkret indvirkning på appellerne.

Det femte anbringende vedrører en urigtig anvendelse af artikel 39 TEUF. Efter appellanternes opfattelse blev artikel 39 TEUF i den appellerede dom anvendt urigtigt på spørgsmålet om, hvorvidt appellerne er interesserede parter.

Endelig vedrører det sjette anbringende en begrundelsesmangel, for så vidt som den appellerede dom er behæftet med en tilsidesættelse af begrundelsespligten, navnlig idet der ikke anføres en begrundelse, for at appellerne ikke er interesserede parter, og for konstateringen om, at der ikke er forbindelse mellem den omtvistede støtte og risikoen for de støttemodtagende vindmølleprojekters virkninger, og idet der ved undersøgelsen af, om appellerne er interesserede parter, ikke blev taget hensyn til fiskerierhvervets »særlige karakter« som omhandlet i artikel 39 TEUF.

⁽¹⁾ Rådets forordning af 13.7.2015 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af artikel 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (kodifikation) (EUT 2015, L 248, s. 9).

**Appel iværksat den 9. december 2021 af Nichicon Corporation til prøvelse af dom afsagt af Retten
(Niende Udvidede Afdeling) den 29. september 2021 i sag T-342/18, Nichicon Corporation mod
Kommissionen**

(Sag C-757/21 P)

(2022/C 64/37)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Nichicon Corporation (ved Rechtsanwälte A. Ablasser-Neuhuber, F. Neumayr, G. Fussenegger og H. Kühnert)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves, og Kommissionens afgørelse C(2018) 1768 final af 21. marts 2018 vedrørende en procedure efter artikel 101 [TEUF] og EØS-aftalens artikel 53 (sag AT.40136 — Kondensatorer) (herefter »den omtvistede afgørelse«) annulleres, for så vidt som den vedrører appellanten.
- Subsidiært ophæves den appellerede dom, for så vidt som Retten forkastede:
 - det første anbringende om materielle fejl med hensyn til møderne af »18. december 1998«, »april/maj 2005«, »februar 2009«, »juli 2009«, »9. marts 2010« og »31. maj 2010« med henblik på at godtgøre appellants deltagelse i en overtrædelse af EU-konkurrenceretten
 - andet led af det andet anbringende om appellants manglende ansvar for bilaterale og trilaterale kontakter mellem de andre omhandlede virksomheder
 - tredje led af det andet anbringende om en manglende deltagelse i en samlet og vedvarende overtrædelse før den 7. november 2003
 - fjerde anbringende vedrørende åbenbart urigtige skøn ved fastsættelsen af bøden.

Som følge heraf annulleres den omtvistede afgørelse delvist, og den bøde på 72 901 000 EUR, som appellanten er blevet pålagt, nedsættes til et forholdsmæssigt beløb.

- Subsidiært hjemvises sagen til Retten til fornyet behandling.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har nærmere bestemt fremsat fire anbringender.

Det første anbringende om tilsidesættelse af et væsentligt formkrav, fordi det ikke er blevet bekræftet, at den appellerede dom er autentisk

Den appellerede dom var ikke underskrevet i hånden af de ansvarlige dommere. Det er derfor ikke, som påkrævet, blevet bekræftet, at den er autentisk. De manglende underskrifter skal vurderes, idet der er tale om tilsidesættelse af en væsentlig formskrift. Den appellerede dom skal derfor ophæves.

Det andet anbringende om fejl ved prøvelsen af Kommissionens konklusioner med hensyn til de faktiske omstændigheder

Retten analyse af de af appellanten fremsatte anbringender i første instans er behæftet med en urigtig gengivelse af beviser, retlige fejl og en utilstrækkelig begrundelse.

Det tredje anbringende om fejl i forbindelse med prøvelsen af Kommissionens konklusioner vedrørende appellants ansvar for deltagelse i en samlet og vedvarende overtrædelse

For det første gav Retten ikke en tilstrækkelig begrundelse og begik en retlig fejl, da den forkastede anbringendet om, at Kommissionen ikke i tilstrækkelig grad havde godtgjort appellants ansvar for bilaterale og trilaterale møder mellem andre omhandlede virksomheder. For det andet begik Retten en retlig fejl, da den forkastede appellants anbringende om, at Kommissionen ikke havde godtgjort, at der forelå en vedvarende overtrædelse.

Det fjerde anbringende om åbenbart urigtige skøn ved fastsættelsen af bøden

For det første begik Retten en retlig fejl ved at basere sig på værdien af salget faktureret inden for EØS i stedet for værdien af salget med forsendelse til EØS. Endvidere handlede Retten retligt utilstrækkeligt ved fastsættelsen af multiplikationsfaktoren til 16 %, idet den ikke tog hensyn til appellants individuelle forhold. For det andet tog Retten ikke i tilstrækkeligt omfang hensyn til formildende omstændigheder med hensyn til den omstændighed, at det absolutte beløb af den bøde, som appellanten blev pålagt, var uforholdsmæssigt. Dermed tilsidesatte Retten bl.a. proportionalitetsprincippet og ligebehandlingsprincippet ved at undlade i tilstrækkeligt omfang at afspejle appellants begrænsede deltagelse. Desuden begik Retten en retlig fejl ved at afvise at acceptere appellants uagtsomhed og konkurrencemæssige adfærd som formildende omstændigheder.

Appel iværksat den 10. december 2021 af Nippon Chemi-Con Corporation til prøvelse af dom afsagt af Retten (Niende Udvidede Afdeling) den 29. september 2021 i sag T-363/18, Nippon Chemi-Con Corporation mod Kommissionen

(Sag C-759/21 P)

(2022/C 64/38)

Processprog: engelsk

Parter

Appellant: Nippon Chemi-Con Corporation (ved Rechtsanwältin H.-J. Niemeyer, M. Röhrig og P. Neideck og avocate I.-L. Stoicescu)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves, og Europa-Kommissionens afgørelse af 21. marts 2018 ⁽¹⁾ om en procedure i henhold til artikel 101 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og EØS-aftalens artikel 53 (AT.40136 — Kondensatorer) annulleres, for så vidt angår appellanten.

- Subsidiært ophæves den appellerede dom, for så vidt som den stadfæster den bøde, som appellanten er blevet pålagt, og artikel 2, litra j), i Europa-Kommissionens afgørelse af 21. marts 2018 annulleres.
- Mere subsidiært nedsættes den bøde, som appellanten er blevet pålagt, i lyset af de tiltrådte appelanbringender.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne i første instans og i appelsagen.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellanten har til støtte for appellen fremsat seks anbringender.

1. Første anbringende: Dommernes manglende underskrifter på Rettens dom

Da de tre dommers underskrifter mangler, er dommen ugyldig i sin helhed, som angivet i artikel 118 i Rettens procesreglement og artikel 37 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol.

2. Andet anbringende: Overtrædelse af artikel 101 TEUF (dommens præmis 143-307)

Retten begik en fejl ved sin anvendelse af artikel 101 TEUF, da den stadfæstede Europa-Kommissionens konstatering af en overtrædelse. Retten undlod at foretage en fyldestgørende vurdering af relevansen af den hævdede overtrædelse i forhold til EØS-aftalen. Den fejlanvendte doktrinen om en række indicier og vendte bevisbyrden om til skade for appellanten, hvorved den tilsidesatte uskyldsformodningen.

3. Tredje anbringende: Samlet og vedvarende overtrædelse (dommens præmis 308-400)

Retten begik en fejl ved sin anvendelse af artikel 101 TEUF, da den konkluderede, at der forelå en samlet og vedvarende overtrædelse, som omfattede alle elektrolytiske kondensatorer fra den 26. juni 1998 til den 23. april 2012. Retten anvendte en ukorrekt retlig standard for prøvelsen af, hvorvidt der forelå en overordnet plan, hvilket er en materiel betingelse for, at der kan foreligge en samlet og vedvarende overtrædelse. Selv hvis den retlige prøvelse accepteres, giver de af Retten fastslåede faktiske omstændigheder desuden ikke grundlag for at antage, at der forelå en vedvarende, dvs. uafbrudt, overtrædelse.

4. Fjerde anbringende: Konkurrencebegrænsende formål (dommens præmis 401-429)

Retten begik en fejl ved sin anvendelse af artikel 101 TEUF, da den stadfæstede Europa-Kommissionens opfattelse, ifølge hvilken hele overtrædelsen skal kvalificeres som en overtrædelse på grund af formålet. Retten gav en utilstrækkelig begrundelse for sin konklusion og anvendte en ukorrekt retlig standard for bedømmelsen af de udvekslede oplysninger.

5. Femte anbringende: Kompetence (dommens præmis 71-83)

Retten begik en fejl, da den bekræftede, at Europa-Kommissionen havde stedlig kompetence i henhold til artikel 101 TEUF og EØS-aftalens artikel 53 og 56 til at pålægge sanktioner for hele overtrædelsen. Retten burde have anvendt en væsentlighedstærskel til at fastslå kompetence frem for kun at gøre brug af »blot salg [af elektrolytiske kondensatorer] inden for Den Europæiske Union«, og den burde under alle omstændigheder have givet en tilstrækkelig begrundelse for sin konklusion.

6. Sjette anbringende: Bødeberegningen (dommens præmis 430-526)

Retten foretog ikke en korrekt anvendelse af proportionalitetsprincippet og tilsidesatte en række processuelle krav, nemlig begrundelsespligten og pligten til at foretage en fuldstændig bevisbedømmelse og en fuldstændig undersøgelse af de faktiske omstændigheder, da den bedømte det bevismateriale, som appellanten havde fremlagt for Europa-Kommissionen.

(¹) Kommissionens afgørelse C(2018) 1768 final.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 26. oktober 2021 — »BOSOLAR« EOOD mod »CHEZ ELEKTRO BULGARIA« AD, i tilstedeværelse af: »NATSIONALNA ELEKTRICHESKA KOMPANIA« EAD

(Sag C-366/19) ⁽¹⁾

(2022/C 64/39)

Processprog: bulgarsk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 255 af 29.7.2019.

Kendelse afsagt af Domstolens præsident den 26. oktober 2021 — Autoridade Tributária e Aduaneira mod VectorImpacto — Automóveis Unipessoal Lda (anmodning om præjudiciel afgørelse fra Tribunal Constitucional — Portugal)

(Sag C-136/21) ⁽¹⁾

(2022/C 64/40)

Processprog: portugisisk

Domstolens præsident har besluttet, at sagen skal slettes af registret.

⁽¹⁾ EUT C 189 af 17.5.2021.

RETTE

Sag anlagt den 26. november 2021 — EMS Electro Medical Systems mod EUIPO (AIRFLOW)

(Sag T-751/21)

(2022/C 64/41)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: EMS Electro Medical Systems GmbH (München, Tyskland) (ved advokaterne K. Scheib og C. Schulte)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Det omtvistede varemærke: International registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret, af ordmærket AIRFLOW — registreringsansøgning nr. 1 533 193

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 29. september 2021 af Fjerde Appelkammer ved EUIPO (sag R 546/2021-4)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at bære sine egne omkostninger og at betale de omkostninger, der er afholdt af EMS Electro Medical Systems GmbH.

Anbringender

- Fejlagtig fortolkning af artikel 7, stk. 1, litra c), og artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
- Fejlagtig fortolkning af artikel 7, stk. 1, litra b), og artikel 7, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
- Tilsidesættelse af artikel 75, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.
- Tilsidesættelse af artikel 76, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 8. december 2021 — C&C IP UK mod EUIPO — Tipico Group (t)

(Sag T-762/21)

(2022/C 64/42)

Processprog: engelsk

Parter

Sagsøger: C&C IP UK Ltd (Bristol, Det Forenede Kongerige) (ved advokaterne A. von Mühlendahl og H. Hartwig)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appelkammeret: Tipico Group ltd. (St. Julian's, Malta)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Tipico Group Ltd.

Det omtvistede varemærke: Ansøgning om EU-figurmærket t — registreringsansøgning nr. 17 915 463

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 3. september 2021 af Andet Appellkammer ved EUIPO (sag R 2326/2020-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Den af Tipico Group Ltd. indgivne klage over afgørelsen truffet den 19. oktober 2020 af indsigelsesafdelingen ved EUIPO (sag B 3 080 138) forkastes.
- EUIPO og Tipico Group Ltd., såfremt sidstnævnte intervererer i sagen, tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), og artikel 8, stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 9. december 2021 — Daw mod EUIPO — Sapa Building Systems (alpina)

(Sag T-766/21)

(2022/C 64/43)

Stævningen er affattet på engelsk

Parter

Sagsøger: Daw SE (Ober-Ramstadt, Tyskland) (ved advokat A. Haberl)

Sagsøgt: Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)

Den anden part i sagen for appellkammeret: Sapa Building Systems SpA (Naviglio, Italien)

Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO

Ansøger af det omtvistede varemærke: Sapa Building Systems SpA

Det omtvistede varemærke: Ansøgning EU-figurmærket alpina — registreringsansøgning nr. 15 123 342

Sagen for EUIPO: Indsigelsessag

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 23. september 2021 af Anden Appellkammer ved EUIPO (sag R 2198/2020-2)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- Sapa Building Systems SpA tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Anbringender

- Tilsidesættelse af artikel 33, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
- Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001.

Sag anlagt den 14. december 2021 — Gameeventures mod EUIPO (GAME TOURNAMENTS)**(Sag T-776/21)**

(2022/C 64/44)

Processprog: engelsk

Parter*Sagsøger:* Gameeventures LLP (Folkestone, Det Forenede Kongerige) (ved advokat S. Santos Rodríguez)*Sagsøgt:* Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO)**Oplysninger vedrørende sagen for EUIPO***Det omtvistede varemærke:* Ansøgning om EU-figurmærket GAME TOURNAMENTS — registreringsansøgning nr. 18 207 605*Den anfægtede afgørelse:* Afgørelse truffet den 5. oktober 2021 af Femte Appellkammer ved EUIPO (sag R 211/2021-5)**Påstande**

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne afholdt i forbindelse med sagens behandling ved EUIPO.

Anbringender

- Tilsidesættelse af begrundelsespligten og af retten til at blive hørt
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/1001
 - Tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og princippet om god forvaltningsskik.
-

ISSN 1977-0871 (elektronisk udgave)
ISSN 1725-2393 (papirudgave)



Den Europæiske Unions
Publikationskontor
L-2985 Luxembourg
LUXEMBOURG

DA